

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. UPS/187/2009/3, ev. č. 78327/2009/Sv., za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody č. p. 1222, Praha 1, IČ: 709 94 226, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009 - 45,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. UPS/187/2009/3, ev. č. 78327/2009/Sv., kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Lanová dráha na Větruši – Ústí nad Labem na pozemcích p. č. 2610/10, 2610/11/, 2610/12, 3801/25, 3801/32, 3801/36, 3801/38, 3801/44, 3866/1, 3867, 3868/1, 3869, 3870, 3885/1, 3885/2, 4259/2, 4260/2, 4278/1, 4278/8, 4281, 4297, 4303/1, 4303/2, 4303/3, 4306/1, 4306/14, 4306/15, 4325, 5307/58, 3866/3, 5307/122 v k. ú. Ústí nad Labem“. O nákladech řízení bylo rozhodnuto krajským soudem tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Krajský soud k námitkám stěžovatele konstatoval, že správní orgán I. stupně i žalovaný stěžovatele správně kategorizovali jako vedlejšího účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), neboť stěžovatel nemohl být jako vlastník sousedních nemovitostí projednávaným záměrem na svých právech a právech chráněných zájmech přímo dotčen. V území byl vydán územní a regulační plán, proto bylo stěžovateli v souladu s ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona a § 92 odst. 3 téhož zákona doručováno veřejnou vyhláškou.

[3] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání, bylo řádně vyvěšeno na úřední desce a stěžovatel byl uveden v bodu II. rozdělovníku pro doručování mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Veřejného ústního jednání se stěžovatel nezúčastnil. Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 2. 2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009 bylo stěžovateli řádně doručeno veřejnou vyhláškou, a to jejich vyvěšením na úředních deskách těchto správních orgánů po dobu 15 dnů (po dobu od 25. 2. 2009 do 13. 3. 2009 a po dobu od 7. 5. 2009 do 25. 5. 2009), přičemž žalobce byl v tzv. rozdělovnících pro doručování obou rozhodnutí výslovně uveden mezi účastníky řízení dle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona.

[4] Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel opíral o skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno v kopii. Krajský soud dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného a oznámení o zahájení řízení bylo doručeno stěžovateli veřejnou vyhláškou. Pokud žalovaný přikročil vedle tohoto faktického doručení ještě k zaslání svého rozhodnutí žalobci v písemné podobě zachycené v kopii prostřednictvím držitele poštovní licence, učinil tak nad rámec svých povinností a s tímto „doručením na vědomí“ nebyly spojeny žádné právní účinky a důsledky.

[5] K dalším námitkám stěžovatele dospěl krajský soud k závěru, že stěžovateli nebylo upřeno právo podávat námitky či připomínky a že byl zahrnut stavebním úřadem do okruhu účastníků územního řízení.

[6] Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud též námitku stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. Krajský soud zrekapituloval stěžovatelovy námitky z odvolání k žalovanému a uvedl, ve kterých částech odůvodnění rozhodnutí se žalovaný jednotlivými námitkami zabýval. Krajský soud mimo jiné došel k závěru, že žalovaný se na str. 5 v obecnější rovině zabýval i souladem výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu se správním spisem. Žalovaný nepochybil, pokud se touto otázkou zabýval jen v obecnější rovině, když ji stěžovatel nenastolil v rámci odvolacích námitek. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda pozemky stěžovatele nejsou v obvodu lanové dráhy.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 11. 2012 doplněnou podáním ze dne 3. 1. 2013. Stěžovatel uvádí kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to pokud jde o dodržení ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s ust. § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel uvedl kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho názoru skutková zjištění, ze kterých žalovaný vycházel při vydání žalobou

napadeného rozhodnutí, nemají oporu ve správním spisu, konkrétně jde o zjištění, zda Statutární město Ústí nad Labem jako žadatel řádně splnilo informační povinnost plynoucí z § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona ve spojení s § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Konečně stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává také z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud pouze odkázal v odůvodnění napadeného rozsudku na jednotlivé části rozhodnutí žalovaného, aniž by posuzoval rozsah a správnost vypořádání se s odvolacími námitkami v rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále jen obecně konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud se zabýval souladem výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s obsahem spisu.

[8] Stěžovatel namítá, že správní orgány ani krajský soud nezkoumaly skutečné splnění informační povinnosti žadatele podle § 87 odst. 2 stavebního zákona a splnění všech obsahových náležitostí informace podle § 87 odst. 4 stavebního zákona v návaznosti na § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb. V rozhodnutí správních orgánů ani soudu nebylo přezkoumáno, zda informace obsahovala grafické znázornění záměru s náležitostmi odpovídajícími § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., a to přesto, že stěžovatel proti grafickému vyjádření směřoval svoje odvolací a žalobní námitky. Podle názoru stěžovatele nelze ze spisu dovodit, že by žadatel dostal své informační povinnosti podle § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona, je proto třeba nařídit opakované veřejné projednání umožňující uplatnění stěžovatelových námitek.

[9] Dále stěžovatel namítá, že se správní orgány ani krajský soud nezabývaly tím, zda stěžovateli bylo doručeno veřejnou vyhláškou účinným způsobem. Stěžovatel tvrdí, že oznámení o zahájení územního řízení nebylo zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup ve smyslu ust. § 25 odst. 2 správního řádu.

[10] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 27. 2. 2013. Žalovaný uvedl, že stěžovatel nerozporuje skutečnost, že by informace o záměru nebyla na vhodném veřejně přístupném místě v souladu s § 87 odst. 2 stavebního zákona zveřejněna, ale napadá pouze fakt, že správní orgány ani soud tuto skutečnost nepodrobily přezkumu. Přitom stěžovatel tuto skutečnost nenamítal ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před krajským soudem. Tento důvod kasační stížnosti je tedy nepřipustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Pokud jde o námitku zpochybňující řádné doručení veřejnou vyhláškou, stěžovatel podle názoru žalovaného nijak nezpochybil, že k řádnému doručení došlo, natož aby pak svá tvrzení doložil nějakým důkazem. Tato námitka rovněž nebyla stěžovatelem vznesena v řízení před žalovaným, ani v řízení před krajským soudem, jde tedy rovněž o nepřipustnou námitku.

[13] Žalovaný se rovněž neztotožňuje se stěžovatelovou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Žalovaný má za to, že krajský soud se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami.

[14] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty ke podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.* Toto konstatování vychází z ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu (ač mu v tom nic nebránilo) netvrdil, že by žadatel nesplnil svou informační povinnost podle § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona, respektive že grafické znázornění záměru neodpovídalo požadavkům § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Krajský soud se tak ani touto otázkou zabývat nemohl, neboť krajský přezkoumává napadené rozhodnutí zásadně v mezích žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Zároveň se tak jedná o nepřipustnou stížnostní námitku ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Je třeba podotknout, že stěžovatel v žalobě pouze namítal, že žalovaný nezkoumal soulad grafického vyjádření a výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, avšak nesoulad grafického vyjádření záměru s požadavky vyhlášky č. 503/2006 Sb. nenamítal.

[18] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud dodává, že správní spis prvoinstančního správního orgánu obsahuje na č. l. 3 doklad o vyvěšení záměru žadatele na místě stavby, přičemž podle záznamu stavebního úřadu byl záměr vyvěšen při prohlídce staveniště za přítomnosti osoby ze stavebního úřadu a osoby ze společnosti Varia. Uvedený doklad obsahuje i fotodokumentaci.

[19] Taktéž námitka stěžovatele ohledně neúčinného doručení veřejnou vyhláškou nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení před krajským soudem, jde proto o nepřipustnou námitku ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

[20] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu namítal pouze, že se žalovaný jeho námitkami nezabýval. Za této situace nebylo pochybením krajského soudu, když osvětlil, ve kterých částech rozhodnutí se žalovaný námitkami stěžovatele zabýval a již nepřezkoumával závěry žalovaného ohledně těchto námitek, neboť stěžovatel s těmito závěry žalovaného v žalobě nijak nepolemizoval. Tato stížnostní námitka tedy není důvodná.

[21] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalovaný také náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu